

Свет је округлао, а не коцкаст

Гледајући у коцкасте екране заборавили смо колико је наш свет велики и леп. Заборавили смо пријатељства, речи и прелепе звуке попут жубора реке и цвркута птица.

Када сам имала четири године, била сам помало љута на своје родитеље зато што су сви моји другари имали виртуелни свет на телефону, а ја не. Ипак, схватила сам да је прави свет лепши.

На једном острву сам упознала подводни свет. Видела сам прелепе морске дубине и разне шарене рибе. Дружећи се са рибама схватила сам да је слобода лепа.

Залазак сунца и гледање звезда су магични. Када гледамо у звезде, постајемо бољи. Трудим се да највише слободног времена проводим у природи. Једном када се сунце склонило испод облака и када је почела олуја, видела сам да ако не чувамо природу, она може да се наљути. Зато је важно да је не загађујемо. Пењање на дрво, играње ластиша и школица са мојим другарима је нешто најлепше.

У „Академији 28“ гледала сам представу „Без домета на крај света“ и схватила сам да није добро то што је принцеза Тара живела у коцкастом свету. Дописивање са непознатим људима ју је довело до велике невоље.

Када ми је једном на руку слетела бубамара, било је тешко да се одвојим од ње и замолила сам је да се врати. Након неког времена испунила ми је жељу и поново слетела на моју руку. Баш сам се обрадовала. У округлом свету је много лепше, пун је чаробних ствари. Трудићу се да га што боље упознам и уживам у њему.

Уна Марковић

Уна Марковић

Свет је округлао, а не коцкаст

Свет је наш дом, а природа лепота нашег света.

Природа нас чини здравима и срећима. Волим да се играм напољу, а када седнем испред екрана, почиње да ми мало буде досадно. На интернету можемо на научимо много тога, али зато можемо и у књигама. Играмо се на таблети и другим уређајима, али је боље да будемо напољу, да удахнемо свеж ваздух и играмо се са другарима.

И у парку се учи, рецимо ја сам научила да возим ролере и бицикл.

Стварно волим овај свет и баш сам срећна.

Катарина Цветковић

Свет је округао, а не коцкаст

Волела бих да сам живела у време када су моји родитељи били деца и када су слободно време проводили напољу играјући се и дружећи се са другом децом.

Нажалост, сада деца немају такво детињство, не играмо се, а и када се то деси, чувају нас родитељи, а онда то није права игра. Још горе је када желимо да се играмо и одемо у парк, а тамо сви око нас гледају у телефоне. Иако сам много тога лепог видела и научила гледајући телевизију и телефон, то не може да с упореди са стварним животом и срећом коју осећам када се играм напољу, када са мојом породицом и пријатељима трчим по ливадама на планини код моје баке, кад јашем коња, ваљам се по трави, берем боровнице. Ниједна игрица на таблети, телефону или компјутеру не може бити забавнија и боља од праве игре напољу са стварним, а не виртуелним пријатељима.

Желела бих много тога да поделим са другарима из школе. Желим да заједно гледамо залазак сунца, да слушамо како киша пада тако јако да се чини да никада неће престати. Волела бих да заједно са њима осетим узбуђење и страх кад сретнемо вука, змију или зеца, и да знамо да ако их не дирамо, неће ни они нас. Сигурна сам да бисмо више уживали и били срећнији, него ако време проводимо испред коцкастих екрана и замишљамо ствари које можемо уживо видети и осетити.

Хоћу Катарину и Тару, НЕЋУ измишљеног пријатеља!

Миљана Вулевић

